

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2015 r. w Środzie Śląskiej

sprawę z powództwa M. W.

p/ko (...) S.A z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda M. W. kwotę 6.861,93 zł. (sześć tysięcy osiemset sześćdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15 kwietnia 2015r do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda M. W. kwotę 2.287,28 zł. (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt siedem złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej powodowi M. W. kwotę 28,10 zł. (dwadzieścia osiem złotych dziesięć groszy) a stronie pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. kwotę 323,10 zł. (trzysta dwadzieścia trzy złote dziesięć groszy) tytułem nieopłaconych wydatków na opinie biegłego poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód M. W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) SA z siedzibą w W. kwoty 7483,22 zł tytułem dopłaty odszkodowania za szkodę komunikacyjną numer PL (...) z dnia 21 maja 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 18 marca 2015 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 21 maja 2012 roku we W. na parkingu przed sklepem (...) przy ulicy (...) miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki S. (...) numer rejestracyjny (...) będący własnością J. D.. Samochód został uszkodzony z winy innego uczestnika ruchu E. T. (1), która posiadała ważne ubezpieczenie obowiązkowe OC na podstawie umowy zawartej ze stroną pozwaną. Szkada została zgłoszona i zarejestrowana przez stronę pozwaną pod numerem (...). W sporządzonym w toku likwidacji szkody oświadczeniu E. T. (2) potwierdziła swoją winę w zaistniałym zdarzeniu. Postępowanie likwidacyjne przeprowadzone przez stronę pozwaną zakończyło się wydaniem decyzji z dnia 24 maja 2012 roku, w której strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność za poniesioną szkodę. Wartość szkody strona pozwana wyliczyła na kwotę 2424,02 zł. Kwotę tę strona pozwana ustaliła w oparciu o sporządzony przez siebie kosztorys naprawy z dnia 24 maja 2012 roku. Powód nie akceptując wydanej decyzji zlecił sporządzenie kosztorysu naprawy oraz wyliczenia wartości pojazdu przed zdarzeniem niezależnemu rzeczoznawcy. Opinia numer (...) z dnia 27 lutego 2015 roku określiła koszt naprawy na 7993,27 zł. Dla sporządzenia profesjonalnej wyceny powód poniósł koszt

307,50 zł. Pomiedzy kalkulacjami naprawy widoczne są duże rozbieżności, które w znaczący sposób rzutują na określone w nich koszty naprawy oraz kwalifikację szkody. Kalkulacja strony pozwanej sporządzona jest na podstawie rażącego zaniżenia stawki za jedną jednostkę czasową roboczogodziny 60 zł. W rzeczywistości powszechnie przyjęta stawka jednej jednostki czasowej roboczogodziny waha się pomiędzy wartością 120 zł a 160 zł. Inną doniosłą rozbieżnością jest zastosowane przez stronę pozwaną urealnienie na części zamiennie w wysokości 60 %. Takie działanie strony pozwanej jest niezgodne z funkcją kompensacyjną odszkodowania, która oznacza, że odszkodowanie powinno wyrównać uszczerbek który powstał u poszkodowanego wskutek zdarzenia wywołującego szkodę. Wysokość odszkodowania powinna co do zasady ściśle odpowiadać rozmiarowi wyrządzonej szkody. Zastosowane w kalkulacji naprawy strony pozwanej kryteria oraz jej wynik stoją w sprzeczności z istotą funkcji kompensacyjnej odszkodowania majątkowego oraz nie naprawiają całkowitej wyrządzonej powodowi szkody. Legitymacja procesowa powoda wynika z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 4 lutego 2015 roku na mocy której powód nabył od poszkodowanego J. D. wierzytelność w stosunku do strony pozwanej z tytułu opisanego zdarzenia ubezpieczeniowego. Ponieważ zgodnie z treścią art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie prawa związane z wierzytelnością uznać należy że powód jest czynnie legitymowany do występowania w niniejszym postępowaniu. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się suma należnej powodowi dopłaty odszkodowania (różnica pomiędzy kwotą należną 7993,27 zł. a uznaną przez stronę pozwaną 2424,02 zł.) to jest kwota 5569,25 zł. oraz wartość odsetek ustawowych od w/w kwoty liczonych od dnia 24 czerwca 2012 r. tj. od dnia następującego po upływie terminu likwidacji szkody wynikającego z art. 817 k.c. skapitalizowanych na dzień poprzedzający sporządzenie pozwu to jest 15 marca 2015 r.- kwota 1913,99 zł.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) SA z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, iż jest co do zasady zobowiązana do naprawienia szkody powstałej w pojeździe marki S. numer rejestracyjny (...) należącym do J. D., w wyniku kolizji drogowej z dnia 21 maja 2012 roku. Strona pozwana po otrzymaniu zgłoszenia szkody przeprowadziła postępowanie likwidacyjne w trakcie, którego ustaliła i wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej kwocie 2424,02 zł. Kwota ta odpowiada kosztom wyliczonym wg przeciętnych cen części zamiennych i robocizny niezbędnej dla dokonania naprawy. Uzyskana z odszkodowania kwota pozwala na przywróceniu pojazdu do stanu sprzed wypadku przy uwzględnieniu cen usług i części występujących na lokalnym rynku obejmującą podatek VAT. W ocenie strony pozwanej miernikiem wysokości szkody, co wynika z dyspozycją art. 363 § 2 k.c. winny być przeciętne, a nie maksymalne ceny rynkowe, a wypłacone odszkodowanie stanowi odpowiednią sumą pieniężną w rozumieniu art. 363 § 1 k.c.. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2003 roku w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję (Dz.U. nr 38 pozycja 329) § 2 punkt 20 i 21 e oryginalne części zamiennie i części zamiennie o porównywalnej jakości są tymi samymi jakościowo elementami i brak jest podstaw do uznania, iż dokonana przy pomocy tego rodzaju części naprawa będzie się w jakiś sposób, poza ceną, różnić od naprawy wykonanej za pomocą oryginalnych części zamiennych. W tych okolicznościach, w ocenie strony pozwanej, wypłaciła ona kwotę pozwalającą na przewrócenie pojazdu do stanu poprzedniego. Strona pozwana zakwestionował roszczenie powoda co do wysokości. Zarzuciła, że kalkulacja naprawy sporządzona na zlecenie powoda jest zawyżona i nie odzwierciedla rzeczywistej szkody, którą poniósł poszkodowany. Przedstawiona przez powoda opinia nie uwzględnienia alternatywnych części zamiennych dostępnych na krajowym rynku motoryzacyjnym, a zatem nie może być jedyną bazą do ustalenia wysokości należnego odszkodowania. Nie ma również uzasadnienia roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania skoro pozwany nie był i nie jest w opóźnieniu w rozumieniu art. 481 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 maja 2012 roku we W. na parkingu przed sklepem (...) przy ulicy (...) miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki S. (...) numer rejestracyjny (...) będący własnością J. D.. Samochód został uszkodzony z winny innego uczestnika ruchu E. T. (1), która posiadała ważne ubezpieczenie obowiązkowe OC na podstawie umowy zawartej ze stroną pozwaną.

Bezsporne

Strona pozwana, po otrzymaniu w dniu 21 maja 2012 r. zawiadomienia o fakcie powstania szkody, przeprowadziła tzw. postępowanie likwidacyjne, uznając swoją odpowiedzialność z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Strona pozwana w sporządzonym przez siebie kosztorysie wskazała, iż koszt naprawy pojazdu kształtuje się na poziomie 2424,02 zł. brutto przy zastosowaniu 60 % urealnienia na części oryginalne oraz przyjęciu stawki za roboczogodzinę na poziomie 70 złotych. Taka też kwota została wypłacona na rzecz właściciela uszkodzonego pojazdu.

Dowody: zawiadomienie o szkodzie z dnia 21 maja 2012 r. w aktach szkody kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 24 września 2014 r. w aktach szkody

W dniu 4 lutego 2015 roku powód M. W. zawarł z poszkodowanym J. D. umowę przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania przysługującego zbywcy od (...) S.A. z siedzibą w W. wynikającej ze zdarzenia z dnia 21 maja 2012 r., w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) nr akt szkody (...). Na mocy tej umowy zbywca przeniósł na rzecz nabywcy wszelkie prawa z nią związane.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 4 lutego 2015 r. k. 13

W dniu 27 lutego 2015 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. zleciła Stowarzyszeniu (...) określenie kosztów naprawy pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) stanowiącego własność J. D.. Koszt naprawy brutto pojazdu określony w kalkulacji (...) z dnia 27 lutego 2015 r. wyniósł 7993,27 zł. Tytułem sporządzenia kosztorysu naprawy pojazdu (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. zobowiązana była zapłacić kwotę 307,50 zł.

Dowody: kalkulacja (...) z dnia 27 lutego 2015 r. Stowarzyszenia (...) k. 24-35 faktura Vat nr (...) k. 41

Łączny koszt naprawy brutto pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 25 maja 2012 r. z zastosowaniem do naprawy nowych części wynosi 7.530,87 zł. Uszkodzeniu uległy następujące części pojazdu podlegające wymianie: zderzak przedni, listwa ozdobna prawa zderzaka przedniego, wspornik zewnętrzny prawy zderzaka przedniego, krata wlotu powietrza, reflektor prawy, błotnik przedni prawy, osłona ozdobna drzwi przednich prawych, listwa drzwi przednich prawych. Kosztorys wykonano w systemie (...) zgodnie z technologią naprawy producenta właściwą czasochłonnością napraw poszczególnych operacji z zastosowaniem nowych części zamiennych oznaczonych symbolem „O”. Przyjęto w kalkulacji kosztorysu stawki godzinowe stosowane w autoryzowanym serwisie samochodów marki S. na terenie W., za prace blacharsko-mechaniczne 130 zł. netto, a prace lakiernicze 130 zł netto za jedną roboczogodzinę. Cennik części systemu (...) zgodny z datą szkody tj. na maj 2012 r. Do wyczenia wartości szkody nie stosowano potrąceń z uwagi na przeprowadzone wcześniej naprawy z uwagi na brak danych o wcześniejszych uszkodzeniach pojazdu.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej K. M. z dnia 7 sierpnia 2015 roku k. 75-82

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód dochodził zasądzenia od strony pozwanej (...) SA z siedzibą w W. kwoty 7483,22 zł tytułem dopłaty odszkodowania za szkodę komunikacyjną numer PL (...) z dnia 21 maja 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 18 marca 2015 roku do dnia zapłaty. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się suma należnej powodowi dopłaty odszkodowania (różnica pomiędzy kwotą należną 7993,27 zł. a uznaną przez stronę pozwaną 2424,02 zł.) to jest kwota 5569,25 zł. oraz wartość odsetek ustawowych od w/w kwoty liczonych od dnia 24 czerwca 2012 r. tj. od dnia następującego po upływie terminu likwidacji szkody wynikającego z art 817 k.c. skapitalizowanych na dzień poprzedzający sporządzenie pozwu to jest 15 marca 2015 r. kwota 1913,99 zł.

Pomiędzy stronami procesu sporna była wysokość przysługującego powodowi świadczenia wynikająca z rodzaju i cen części, jakie mają być wykorzystane do naprawy pojazdu oraz wysokość stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych. Niesporny był zakres naprawy przedmiotowego pojazdu, jak również odpowiedzialność strony pozwanej co do zasady. Sporna pozostawała także zasadność zasądzenia odsetek ustawowych.

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). Zgodnie natomiast z art. 822 § 4, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Podobne uregulowanie zawiera art. 19 ust. 1 znajdującej zastosowanie w niniejszej sprawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jak stanowi art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Powstanie odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu za szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu innym podmiotom pociąga za sobą również obowiązek wypłaty przez zakład ubezpieczeń świadczeń z tytułu ubezpieczenia OC w granicach odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego. Zgodnie z art. 36 ust. 1 powołanej ustawy, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Postawę odpowiedzialności sprawcy szkody stanowi natomiast art. 436 k.c. w z, z art. 435 k.c.

Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. (art. 363 § 1 k.c.) Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości i wyglądu odpowiada stanowi przed uszkodzeniem. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2013 r. (VI ACa 975/12)

W ocenie Sądu aby można było mówić o realizacji zasady pełnego odszkodowania należało przychylić się do stanowiska powoda, że strona pozwana niezasadnie zaniżyła wysokość świadczenia przysługującego w związku ze szkodą powstałą wskutek zdarzenia z dnia 21 maja 2012 r. Szkada ta zostanie całkowicie naprawiona poprzez zapłatę na rzecz powoda należności głównej w wysokości 5106,85 zł. (7530,87 zł – 2424,02 zł.).

Wysokość szkody powstałej wskutek zdarzenia z dnia 21 maja 2012 r. została w sposób precyzyjny określona w opinii biegłego sądowego K. M. z dnia 7 sierpnia 2015 r. Sąd podzielił zarówno ustalenia, jak i wnioski opinii w pełnej rozciągłości. Łączny koszt naprawy brutto pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 25 maja 2012 r. z zastosowaniem do naprawy nowych części wynosi 7.530,87 zł. Kosztorys wykonano w systemie (...) zgodnie z technologią naprawy producenta właściwą czasochłonnością napraw poszczególnych operacji z zastosowaniem nowych części zamiennych oznaczonych symbolem „o”. Przyjęto w kalkulacji kosztorysu stawki godzinowe stosowane w autoryzowanym serwisie samochodów marki S. na terenie W., za prace blacharsko-mechaniczne 130 zł. netto, a prace lakiernicze 130 zł netto za jedną roboczogodzinę. Cennik części systemu (...) zgodny z datą szkody tj. na maj 2012 r. Do wyliczenia wartości szkody nie stosowano potrąceń z uwagi na przeprowadzone wcześniej naprawy z uwagi na brak danych o wcześniejszych uszkodzeniach pojazdu.

Zgodnie z treścią uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) część wmontowywana do pojazdu nie będzie stanowiła samodzielnego przedmiotu obrotu, w związku z czym nie

można jej wartości porównywać z wartością wymontowywanej części już eksploatowanej. Część ta bowiem stanowić będzie część składową pojazdu i jako taka ma być w pełni zgodna z pozostałymi elementami wchodzącymi w jego skład. Należy stwierdzić, że część taka co do zasady nie będzie odbierana jako zwiększająca wartość pojazdu, przy czym zamontowanie dostępnego na rynku zamiennika mogłoby doprowadzić właśnie do jej zmniejszenia. Użyty w uzasadnieniu uchwały zwrot „co do zasady” oznacza, że w wyjątkowych sytuacjach zamontowanie w używanym pojeździe nowej części stanowić będzie rzeczywiste zwiększenie jego wartości. Taki stan miałby miejsce, gdyby części które miały być wymienione, bądź naprawione były już wcześniej poddane naprawie blacharskiej lakierniczej lub były uszkodzone. Ciężar wykazania tej okoliczności spoczywał na stronie pozwanej, która w ty zakresie pozostawała bierna. Słusznie zatem biegły w opinii z dnia 7 sierpnia 2015 r. wskazuje, że brak było podstaw do zastosowania obniżenia wartości poprzez zastosowanie amortyzacji.

W związku z powyższym za niezasadne należy uznać stanowisko strony pozwanej, że dokonana przez nią na rzecz poszkodowanego wypłata kwoty 2.424,02 zł. wyczerpywała całość odszkodowania jemu przysługującego. Tym samym należało uznać, że w pełni zasadne jest zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 6861,93 zł. na podstawie art. 436 k.c. w. zw. z art. 822 k.c, art. 361 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 817 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c.

Na zasądzoną kwotę 6861,93 zł składa się kwota należności głównej w wysokości 5106,85 zł. (7530,87 zł – 2424,02 zł.) oraz kwota 1755,08 zł. tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych od kwoty 5106,85 zł. za okres od dnia 24 czerwca 2012 r. (następny dzień po upływie 30 dniowego terminu likwidacji szkody) do dnia 18 marca 2015 r.

W kwestii dalszych odsetek ustawowych od kwoty należności głównej w wysokości 5106,85 zł. (7530,87 zł – 2424,02 zł.) oraz odsetek ustawowych od kwoty 1755,08 zł. (skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych od kwoty 5106,85 zł. za okres od dnia 24 czerwca 2012 r. do dnia 18 marca 2015 r.) Sąd orzekł na podstawie art. 482 par. 1 k.c. zasądzając dalsze odsetki ustawowe od dnia wniesienia pozwu tj. 15 kwietnia 2015 r. O powyższym Sąd orzekł w pkt I sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie żądanie zapłaty podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Powód nie wykazał, aby wysokość szkody w pojeździe wynosiła kwotę 7993,27 zł brutto. Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu. Interpretacja pojęcia „faktu” musi prowadzić do łączenia go wyłącznie z faktami prawnymi. Tylko z takimi faktami bowiem normy prawa materialnego wiążą w swych hipotezach określone konsekwencje prawne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 listopada 2007 r., II CSK 293/07)

Niezależnie od tego, czy idzie o szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, czy też niewykonaniem zobowiązania, dla skuteczności pozwu musiałby powód udowodnić szkodę, której naprawienia się domaga, zarówno gdy idzie o stratę, jak i utracone korzyści. Wywód powoda, że podjął określone działania procesowe bądź przedprocesowe nie stanowi dowodu poniesienia przez niego szkody, której naprawienia dochodzi. W istocie stanowi ona relację z przedsądowych i sądowych czynności powoda. (por. Wyrok SA w Katowicach z dnia 22.03.2013 r., V A Ca 830/12). Przedłożony przez powoda kosztorys nr (...) z dnia 27 lutego 2015 roku na kwotę 7993,27 zł brutto stanowi wyłącznie dokument prywatny i nie może być podstawą do ustalenia wysokości szkody wobec zakwestionowania tego dowodu przez stronę pozwaną. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1982 r. III CRN 65/82 Lex Polonica)

Niezasadne było żądanie pozwu w zakresie odsetek ustawowych w kwocie 1755,08 zł. (skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych od kwoty 5106,85 zł. za okres od dnia 24 czerwca 2012 r. do dnia 18 marca 2015 r.) za okres poprzedzający wniesienie pozwu tj. od dnia 18 marca 2015 r. do dnia 14 kwietnia 2015 r. z uwagi na treść art 482 k.c.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał proces w 92 %, koszty jakie poniósł w związku postępowaniem to kwota 2.592 zł. (375 zł opłata od pozwu, 1217 zł koszty zastępstwa procesowego, 1000 zł zaliczka na opinię biegłego). Strona pozwana wygrała proces w 8 % a koszty jakie poniosła na ten cel wynoszą 1217 zł. (koszty zastępstwa procesowego). Powód zobowiązany był zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 97,36 zł (8 % z 1217 zł.) natomiast strona pozwana na rzecz powoda kwoty 2384,64 zł. (92 % z 2592 zł.), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2287,28 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł w pkt III sentencji wyroku.

Nieuiszczone koszty sądowe w sprawie obejmowały wydatki na opinie biegłych sądowych w kwocie 351,20 zł. Zgodnie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. za 2010 rok, Nr 90, poz. 594 ze zmianami) nieuiszczonymi kosztami sądowymi Sąd obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W pkt IV sentencji wyroku stosownie do art. 100 k.p.c. Sąd nakazał stronie pozwanej jak i powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa odpowiednio kwoty 323,10 zł (92 % z 351,20 zł.) i 28,10 zł.(8 % z 351,20 zł) tytułem brakujących wydatków na opinie biegłego tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.